

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: G. J. van den Broek, M. H. Damme Jr., J. F. Ligtenberg,
S. H. Stoffel, R. A. Verwey, J. F. C. Wrede.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Over Corpsrouw.

Nu er in den laatsten tijd gesproken is over en getwijfeld is aan het recht van bestaan en de nuttigheid van het corps, zijn verschillende instellingen opgenoemd, zooals de groentijd — de band tusschen de corpsverenigingen — de vertegenwoordiging, die alleen door het corps kunnen in stand gehouden worden, en waaraan het dus zijn recht van bestaan dankt. Deze en andere steunpilaren moeten dus de instandhouding van het corpsgebouw (figuurlijk gesproken) verzekeren — en het hangt van hunne deugdelijkheid af, of werkelijk dat corpsgebouw stevig rechtop blijft staan, of wel op zekeren dag zijn evenwicht verliest, en omvalt.

Daar het nu de plicht van ieder corpslid is, om dat omvallen zooveel mogelijk te voorkomen, zoo acht ik mij geroepen, om hier een paar opmerkingen mede te deelen, die ik maakte bij het beschouwen van één dier steunpilaren, genaamd corpsrouw.

Het is altijd een gevaarlijk ding, om een gebouw, dat de eeuwen trotseeren moet op houten pijlers te zetten, maar nog gevaarlijker is het, die houten pijlers te bedekken met zoo'n dikke laag vernis en verf, dat men onmogelijk kan waarnemen, of niet het hout van binnen verrot en vergaan is.

Zonder mij nu uit te laten over de hoedanigheden der andere pijlers, moet ik hier mededeelen, dat ik heb opgemerkt, dat de pijler corpsrouw, die oorspronkelijk misschien een heel mooie stevige eikenhouten pijler geweest is, in verregaanden staat van verrotting verkeert; ja als men een weinig van de verf eraf krabt, zal men zelfs opmerken, dat er in 't geheel geen hout meer binnen in zit, zoodat bij een flinken en frisschen stormwind het vertrouwen op dezen pijler zeker beschaamd zal worden, en het dus beter is, hem weg te nemen, dan te meenen, dat hij nog eenigen steun aan het corpsgebouw geeft.

Aan de instelling van den corpsrouw ligt, als aan al dergelijke instellingen een mooie gedachte ten grondslag — een gevoel van broederschap, van eenheid — die in een kleinen kring van menschen bestaan kan, en die aanleiding kan geven tot een werkelijk gevoeld verdriet bij het overlijden van een hunner. Misschien zijn er nog idealisten, die meenen, dat een corps als het onze werkelijk zulk een band is, en kan zijn, maar een beschouwing van de werkelijkheid moet hen toch doen zien, dat zoo'n band niet bestaat, en dat niemand in zijne hoedanigheid van corpslid oprecht betreuren zal den dood van eenen zijner „corpsbroeders,” evenmin als men werkelijk leed gevoelt, als men het overlijden van iemand, dien men wel eens een enkele maal ontmoet heeft, uit de krant verneemt. Alleen de nadere, intiemere vriendschap kan dat leedgevoel veroorzaken, en we weten allemaal, dat die vriendschap alles behalve bewezen wordt door het feit van corpsbroederschap.

Het is werkelijk allerkomiekst, maar tevens allernaarst, dat wij zoodra de corpsrouw is uitgeschreven, zoo gauw mogelijk een rosetje op onzen hoed steken, ten teken van onze droefenis, en dat sommigen onzer zelfs zoo leed gevoelen, dat ze het er voor over hebben, om zich in rok, hoogen hoed enz. te wikkelen en een paar uur van hun kostbaren tijd af te zonderen, om mee te loopen in een lijkstoet.

„Dat dragen van rosetjes was tot nu toe alleen een voorrecht van de corpsleden, maar nu doen, bij het overlijden van een hoogleeraar, waarachtig de knorren ook al mee — 't is gewoon een schandaal — afin, onze rosetjes zijn tenminste rood en die van de knorren geel, dan kan je toch zien, dat je corpslid bent.”

Zoo is een mooi idealisme, dat geen ondergrond van werkelijkheid meer heeft, ontaard in een paskwil — een idioot klein-gedoe van een treurig en belachelijk soort van ijdelheid — een leugen, die des te lager is, omdat zij zich onder zoo'n mooien schijn verbergt.

De ijdelheid en de leugen van den corpsrouw wordt verborgen onder mooie woorden, over een idealistisch beginsel, evenals de zucht naar lol, naar fuiven in een andere stad, de zucht om mooi te zijn en groot te doen in een mooi pakje, de belachelijke en kinderachtige ijdelheid van het opgeblazen burgerzootje verborgen wordt onder een berg van vaderlandsliefde en Oranjemin en andere dergelijke frazen.

Ijdelheid is goed en lol is goed — maar leugen is niet goed en onwaardig — en het is beneden de waardigheid van een corps als zoodanig, om allerlei kinderachtige eigenschappen zijner leden met een mooi vernis te bedekken.

Onlangs las ik in de krant, dat een zangvereniging ergens in een dorp in den Achterhoek, bij het vernemen van de tijding, dat een zijner leden op sterven lag, nog gauw even een treurmarsch had ingestudeerd, om bij zijn begrafenis te zingen. Iedereen ziet het onweerstaanbaar komieke — het Vliegende Blätter-achtige — daarvan in, maar het schijnt dat niemand ziet hetzelfde Vliegende Blätter-karakter van de vertooning, die wij corpsrouw noemen.

Me dunkt, we hebben toch het recht, ons te verheffen boven elke dorpszangvereniging — en dat doen we met woorden en in gedachten wel degelijk, en geen klein beetje ook — laten we ons dan niet bespottelijk maken door aan dezelfde kleine burger-ijdelheidjes toe te geven en laten we zoo gauw mogelijk deze kinderachtige vertooning afschaffen.

S.

Socialisme en Coöperatie.

Rede gehouden door EDUARD ANSEELE voor de
S. D. P. C., 7 Mei 1901.

Eenige jaren geleden schreef spreker in een artikel over coöperatie: ik versta niet, dat een coöperateur geen socialist is en nog veel minder dat een socialist geen coöperateur is. De coöperateur toch moet, als hij denkt aan de overwinning van zijn gedachte, alle takken van nijverheid coöperatief willen hebben bestuurd, wat al heel veel lijkt op socialisme en de socialist moet coöperateur zijn, omdat coöperatie nauw aan socialisme is verwant, omdat ook zoowel bij zijn strijd als bij zijn propaganda hij van coöperatie een belangrijken steun kan erlangen.

In België, het land der coöperatie bij uitnemendheid, is wel ten duidelijkste bewezen hoe goed coöperatie en socialisme kunnen samengaan en ook in de andere landen: Frankrijk, Italië, Duitschland, ook Holland gaan de sociaal-democraten hoe langer hoe meer de coöperatie ter hand nemen. Het samengaan van socialisme en coöperatie is

als het huwelijk van een artiest met een naaister. Hij loopt rond met z'n idealen en denkt hoe schoon 't zal zijn als de menschheid in een volgend stadium van geluk en ontwikkeling zal zijn gekomen, maar intusschen zorgt zij, dat er wat te eten is en dat hij ook de kracht en het materiaal heeft om naar de bereiking zijner idealen te streven. En al hebben ze ook wel eens ruzie als hij te veeleischend wordt, over 't algemeen houden ze 't toch goed vol en schikt alles zich wel omdat ze bij elkaar hooren en van elkaar houden.

Men vindt echter nog steeds tegenstanders van arbeiders-coöperatie en hunne belangrijkste argumenten mogen hier eens bekeken worden.

Zoo beweert men veelal, dat een arbeiders-coöperatie de groot-industrieelen onaangetast laat, maar de ondergang is voor de klein-burgerij. Maar welke reden heeft de socialist om deze tusschenklasse in stand te houden? De kleine burger staat allermintst aan zijn kant. Juist de kleine bazen zijn het, die om 't hoofd boven water te kunnen houden den kapitalist te vriend moet houden, van den proletariër halen wat er van te halen valt. Wij strijden tegen een maatschappijvorm, maar behooren daarbij geen medelijden te hebben met een tusschenklasse, die door onze coöperatie ondergaat. Bovendien lijdt de kleine patroon wellicht evenveel onder de maatschappelijke verhoudingen als de loonslaaf. Steeds moeten ploeteren om 't hoofd boven water te kunnen houden, ieder te vriend moeten houden om toch maar geen klanten te verliezen, is heusch zoo benijdenswaard niet. De geestelijke en zedelijke onvrijheid die de proletariër heeft, heeft ook de kleine burger. Is hij er mee tevreden, dat is zijn zaak, wij zijn 't niet en strijden voor iets beters.

Er zijn sociaal-democraten, die beweren, dat de coöperatie door het scheppen van meer welvaart de kracht der arbeidersbeweging verzwakt. Maar de feiten bewijzen juist dat deze integendeel de kracht tot den strijd vermeerdert. Onze leuze is, dat welstand verheft, rijkdom trotsch maakt en sterk, en ellende verdierlijkt. Als de coöperatie de welstand vermeerdert schept ze ook nieuw leven, nieuw materiaal voor onze beweging. Onder de arbeiders toch zijn niet de beste strijders de straatarmen, maar juist zij, die door een beter levensstandaard na hun werk nog lust tot denken en handelen hebben.

Ja maar koffie en stroop verkoopen is toch geen socialisme, zegt men. Dit is ook zoo, maar ze zelf verkoopen, zelf inkoop en zelf de winst exploiteeren, begint al meer en meer op socialisme te gelijken en ze bovendien ook zelf produceeren is volledig socialisme. Als we nu bovendien door stroop te verkoopen meewerken tot de organisatie der arbeiders dan kunnen we hier tevens figuurlijk gesproken zien, hoe we meer vliegen vangen met stroop dan met azijn. Want niet alleen de arbeiders zelve komen dan tot ons, maar ook hunne vrouwen, en wie eenigszins weet hoe groot de invloed der vrouw in het arbeidersgezin is, zal moeten erkennen, dat het propagandamiddel, dat de arbeidersvrouw naar onze kant brengt, het best denkbare propagandamiddel is.

Maakt men nu de arbeiders niet zelf klein-burgerlijk door ze het berekenend peuterig administratiewerk der coöperatie te laten verrichten? Wanneer niet de groote gedachte achter dit werk lag zou 't misschien het geval kunnen zijn. Nu versterkt het bij de arbeiders de overtuiging dat ze in staat zijn, zelf ook de administratie der industrietakken te voeren. En als ze dan, zooals thans in België de grootsche volksgebouwen, de kolossale coöperatie-inrichtingen zien, langzamerhand gewassen als vrucht van hun solidariteit, is er dan een beter middel denkbaar om aan de arbeiders het gevoel te geven van de grootheid en de macht van hun eenheid? Kan de werkman zich verkleind gevoelen omdat hij weet welke arbeid aan die gebouwen ten grondslag ligt, omdat hij weet dat ze uit kleine steentjes zijn opgetrokken?

Nog heeft de coöperatie de toestanden in vele opzichten opgeklaard, de positie der klassen ten opzichte van elkander duidelijker doen zien. Hiervan is een mooi bewijs de groei der beweging in Gent. Toen in 1856 door wevers daar de eerste weerstandskas werd opgericht schreven ze op hun vlag: „Wij vreezen God en de wet”. Door onzuiver inzicht in de toestanden waren de werklieden tot de meening gekomen dat het voor hen, die reeds zoo met hun arbeid gekweld werden, beter was zich de last van het wettenmaken niet op den hals te halen. Toen echter bij herhaalde werkstakingen God wegbleef en de wet tusschenbeide kwam, niet in de gedaante van verzoeningsraden maar

van soldaten en politie, toen begrepen de werklieden dat zij zelve invloed op de wet moesten hebben, en thans, krachtig geworden door de coöperatie, schrijven ze op hun vlag: „De bevrijding der werkers zal het werk der werkers zijn.”

De opbrengst der productie, geregeld door allen, met medewerking van allen, ten bate van de menschheid aan te wenden is het ideaal van het socialisme. Voordat dit echter te verwezenlijken zal zijn is het noodig dat ook de arbeidersklasse de technische bekwaamheid heeft om alles te besturen. En dat ze hiertoe in het algemeen nog niet in staat is valt niet te ontkennen. Zelfs sommige coöperaties, door de besten onder hen tot stand gebracht, bewijzen dit. Het is moeilijk voor een arbeider om zoo te werken, dat zijn patroon tevreden is, maar weinig arbeiders zouden hetzelfde werk presteeren, als niet de patroon, die hen broedeloos kan maken, hen daartoe aanspoorde.

Als ze voor zich zelf collectief werken, meenen ze, dat alles van zelf zal gaan zonder reglementen en met zoo weinig mogelijk werk. Door hun werken in de coöperatie echter kunnen ze leeren dat hierbij evenveel arbeid en regelmaat noodig is, dat het onderscheid voortkomt niet uit de technische productie, maar uit de aanwending van het product, bij de kapitalistische productie ten bate van den kapitalist, bij de communistische ten bate van allen. En de ervaring, die de arbeiders zoo in de coöperatie opdoen is het middel, dat ze later geschikt zal maken de wereld te bezitten en te besturen.

Een der meest vijandige dingen aan de arbeidersbeweging is het wantrouwen van werkman tegen werkman. Dit onverstand is het, dat de werkende klasse het meest onder de macht houdt van den kapitalist, en de coöperatie is het, die de werklieden hiervan verlost. Hierdoor leeren zij, zich naar elkander schikken, inzien dat de vrijheid van allen gebonden is aan beperking van vrijheid van ieder. Bij een collectivistische productie zullen ook reglementen moeten zijn, maar niet opgedrongen door de macht van het groot-kapitaal, maar door de producenten zelf naar eigen inzicht gemaakt, en waaraan ze zich onderwerpen uit vrijen wil. De sociaal-democraten zijn mannen van orde. De kapitalistische orde, gebaseerd op ongelijkheid is geen orde maar draagt in zich de kiemen van opstand en verzet. Wij willen een orde, die niet produceert met de vraag: „hoeveel winst is er te behalen?” maar met de vraag: „wat is er noodig voor de behoeften van den producent en zijn gezin?”

Hebben we dus gezien hoe de coöperatie het socialisme helpt, heeft omgekeerd de coöperatie niets van het socialisme te vreezen? Bij arbeiders-coöperatie wordt toch steeds op den voorgrond gesteld, een deel der winst aan de arbeidersbeweging af te staan en dit mag niet volgens zuivere coöperators. Maar wat baat het, of zij met coöperatie meer welstand brengen, als een slechte regeering het brood duurder maakt, de fabrikant het loon verlaagt, de huisheer de huur opslaat? Om dat te keeren steunen de coöperators de sociale beweging.

En dat daar de coöperatie niet onder lijdt bewijst wel de beweging in Gent. Enkele voorvechters begonnen dan 20 jaar geleden met een kapitaal van 80 franc een coöperatieve bakkerij. Ze werkten met oud materiaal, maar bakten goed brood, en zoodra er winst was, werd een deel daarvan voor de arbeidersbeweging afgestaan. En ofschoon ieder nieuw lid moest toestemmen dat een deel der gemaakte winst voor de arbeidersbeweging zou worden aangewend, is sedert het ledental voortdurend en krachtig toegenomen, zoodat thans de „Vooruit” een der sterkste coöperaties ter wereld is.

De strijd der arbeidende klasse, die met haar volledige emancipatie moet eindigen, zal een lange en moeilijke zijn. Reeds in de twaalfde eeuw waren de poorters machtig en toch was hunne emancipatie eerst volkomen 600 jaren later met de Fransche revolutie. Onze strijd is pas 70 jaren oud; ze begon toen de stakende wevers in Lyon op hun banier schreven: „Vivre en travaillant ou mourir en combattant”. Deze strijd bracht ons de eerste nederlaag, door talloze andere gevolgd. Maar 99 op de honderd maal geslagen kwam uit iedere nederlaag de partij der werkers sterker te voren en won ze in kracht en in invloed. En dit geeft ons de kracht en de moed om voort te gaan dat we weten, dat in de geschiedenis nog nooit een geestelijke strooming het in zoo korten tijd tot een macht en invloed heeft gebracht, te vergelijken met die van de arbeidersbeweging van thans.

En wat thans de arbeidersbeweging noodig heeft zijn niet zoozeer sprekers en schrijvers, als wel mannen die het

nederige werk willen doen, het beheeren der coöperatie, het werk dat geen roem geeft en weinig voldoening, maar dat, we weten niet over hoeveel jaren, aan de werkers der stad zal geven hun eigen tempels, hun eigen fabrieken, hun eigen vlag. En mogen ook velen der tegenwoordigen voor zichzelf wellicht slechts de moeite van dit werk hebben en weinig van de vruchten zullen zien, deze voldoening is hun in elk geval gegeven, dat ze aan hun kinderen zullen nalaten de grondslagen, waarop eens het gebouw hunner bevrijding uit de kapitalistische slavernij zal verrijzen.

J. F. L.

Het heilig Gezag.

(Een moordgeschiedenis.)

„Heden morgen, heel in de vroege, trokken wij naar Tjimahi (Preanger, Java), waar de terechtstelling zou plaats hebben van den milicien Kleveringa, tot den kogel veroordeeld wegens verregaande insubordinatie. Het feit, dat insubordinatie in de kazernes zoo dikwijls voorkomt, heeft hier blijkbaar de doorslag gegeven. Hoe het ook zij, op alle pogingen aangewend om gratie voor den veroordeelde te krijgen, is afwijzend beschikt en ook dominé van Lingén, die gisteren-middag nog telegrafisch een verzoek om gratie tot den Gouverneur-Generaal richtte, werd langs denzelfden weg geantwoord, dat aan zijn verzoek niet kon voldaan worden.

Even half zeven werd het terrein achter de gevangenis, waar de terechtstelling zou plaats hebben, afgezet en geen enkele inlander of Chinees in de omgeving toegelaten. Blijkbaar waren te dien opzichte strenge orders gegeven.

Kwart voor zeven verschenen, onder bevel van den plaatselijken commandant, de troepen tot bijwoning der terechtstelling gecommandeerd.

De manschappen, die hun kameraad zouden doodschieten, werden opgesteld en kort daarop verscheen, begeleid door het straffeleton en dominé Van Lingén, de veroordeelde, een slank, doodsbleek jongmensch van misschien even 20 jaar, dat zich goed hield en krachtig in de pas mee marcheerde.

Op bevel van den officier van het peleton knielde hij neder, met die eigenaardige vlotte en correcte beweging, die den militair kenmerkt die geleerd heeft commando's op te volgen. Een doek werd hem voor de oogen gebonden; de voorlezing van het vonnis volgde; een bemoedigend: „houd je nu ferm!” van den predikant; de geweren werden aangelegd; het kommando van „vuur!” klonk; een knal — en de jonge man lag bloedend ter neder. Na het genadeschot liet de dokter nog een tweede schot geven om het leven geheel te vernietigen. De troep marcheerde onder opwekkende muziek weg; het stoffelijk overschot werd weggedragen en alleen een bloedig spoor wees de plaats aan, waar een jong leven was vernietigd.

De man, die hier ter dood werd gebracht, was geen roover, geen dief, maar alleen iemand, die... nooit soldaat had moeten worden, en toen hij daartoe door de wet werd gedwongen — wij zeiden reeds, dat hij milicien was —, stil in het vaderland zijn tijd had moeten uitdienen. Dat hij zich naar Indië liet detacheren bewijst evenwel dat er wat in hem stak en dat de lust, om wat meer van de wereld te zien, hem te sterk was.

De jonge Kleveringa had in het vaderland moeten blijven. Daar had hij minder gelegenheid tot insubordinatie en worden overtredingen tegen de krijgswetten niet zoo streng gestraft.

Is er bij de veroordeeling wel overwogen, dat deze jonge man niet uit vrije verkiezing, maar door de wet gedwongen was, militair te zijn en had men, vóór het zoover kwam dat hij daden bedreef, waarop de doodstraf stond, hem niet uit de gelederen kunnen verwijderen of naar het vaderland terug sturen, als ten eenen male ongeschikt 't militaire kleed te dragen?”

Aldus staat het schandaal in de Preanger-bode van 28 Maart ll. vermeld.

Bovenal, heb eerbied voor 't gezag. Al zoudt ge stikken van drift; dat gevoel is fout, absoluut fout; ge hoort stil te zijn en op te zien naar de boven u geplaatste overheid, zonder morren, zonder kritiek.

Maar als 't nu eens gebeurde dat „zoo'n jonge verdwaasde” 'n lange fijne dolk glimmend wreef over z'n mouw en 'm dan parste met één haal door 't perkamenten vel van die

voor dezen daad de verantwoording draagt, zoodat 't lauwe bloed 'n fontein van victorie opschoot dan zoudt ge zoo'n man gaan treiteren hè? in 'n cel tusschen nauwe hooge muren neerkwakken, met eeuwig geraas van stilte door z'n hoofd en durende terging tot krankzinnigheid

Zoo nobel zoudt ge dan wreken, die daad; niewaar, o, heilig gezag.

Maar wie reikte dien armen den dolk aan, wie kookte z'n drift? Wie was de moordenaar?

ERNEST W.

Geachte Redactie.

Verleden week geschiedde me 't volgende.

'k Zat in mijn cabinet op m'n paleis „l'Asyle”; plotseling kwam er een heel klein kereltje binnen, zoo maar, zonder dat hij zich had laten aanmelden.

Hij was zeker ongemerkt tusschen de beenen van mijn lijfgarde, die altijd voor de deur van mijn audiëntiezaal staat, doorgeslopen.

Zonder zich te introduceeren begon hij in de Nederlandsche taal, die ik tegenwoordig bestudeer, zeer couramment te spreken. Ik kon hem echter niet gemakkelijk volgen, omdat ik nog niet vergevorderd ben. Hij gebruikte zulke étrangère woorden als „behaarde lippen”. Ik wist niet waarop dat moest slaan. Geen van beiden hadden we een moustache.

Hij gesticuleerde sterk en deed artistiekerig. Ik keek hem kalm aan; hij raakte in de war; hij had er nu juist op gerekend me daarmee te imponeren.

Toen deed hij eensklaps heel anders en scheen zich te beklagen over de „Wet op de kleine menschjes”, die ik voor een paar weken in uw blad heb laten afkondigen.

'k Kreeg werkelijk wat medelijden en streek met mijn vingers over de lok op mijn voorhoofd. 't Ventje trok het zich zoo aan.

Hij merkte mijn medelijden echter niet en trachtte me te imponeren door stoutigheidjes te zeggen, zooals kleine kindertjes zoo dikwijls doen. Ik moest glimlachen of ik wilde of niet en ging juist op staan om te zien of er nog wat in de koekjestrommel was voor m'n kleine kleuter, toen hij snel weg liep. Bij 't dichtslaan van de deur hoorde ik hem nog iets roepen.

Gelukkig dat mijn minderen 't niet gezien hebben, maar ik kon me niet houden van 't lachen; ik ging voor 't raam en zag juist nog dat 't kleine ventje de „Boulevard du Chemin-de-fer” afliep, zoo hard hij kon.

Van mijn spionnen hoorde ik echter, dat hij tegenwoordig door uw Delftsch Studentendorp loopt, bijna onherkenbaar. met een valsch aangeplakt snorretje en met een grootheidswaanzin, die hij bijna niet op kan, vertellende, dat hij indruk op mij gemaakt heeft.

Ja, 'k vernam zelfs, dat hij over me schreef.

Geachte redactie, wees zoo goed en neem hem zijn griffel af; hij zal haar U wel goedmoeds laten, wanneer U hem een soeskrakeling belooft.

't Is in zijn belang, want hij kon eens iets doen, waarop ik genoodzaakt zou zijn een bestraffing te laten volgen en dat zou me zoo spijten om hem.

't Leek me anders zoo'n aardig ventje.

Wat me onverklaarbaar was, soms noemde hij me

R. KLEIN.

Bibliotheek Societeit Phoenix.

Lijst van sedert 1 Februari aangeschafte werken:

- Tolstoï. Chopin-Prélude.
 „ Moderne Sklaven.
 Jean de Finan. L'exemple de Ninon de l'Enclos.
 Walter A. Wychoff. The workers. An experiment in reality.
 Herman Heyermans Jr. Op hoop van zegen.
 Gerhart Hauptmann. Michael Kramer.
 Henri Borel. Vlindertje.
 L. van Deyssel. Verzamelde Opstellen, 5e bundel.
 Gabriël d'Anunzio. Le Feu.
 W. W. Jacobs. A master of Craft.
 Hurton Stewart Chamberlain. Die Grundlagen des neunzehnten Jahrhunderts (2 dln.)
 Thomas à Kempis. De navolging van Christus.

Immanuel Kant. Zum ewigen Frieden.
 Eugène Morel. La Frisonnière.
 F. Coers. Liederboek van Groot-Nederland.
 Karl Kautsky. Das Erfurter Programm.
 Walter Besant. The fourth Generation.
 Robert Louis Stevenson. In the South Seas.
 Cornélie Huygens. Darwin-Marx.
 Richard Wagner. Gesammelte Schriften und Dichtungen, 10 dln.
 Ém. Verhaeren. Petite Légende.
 Juan Gilkin. Jonas.
 H. van Kol. Eene noodlijdende kolonie; ontwerp Program voor de Nederlandsche Koloniale Politiek.
 Octave Mirbeau. Le Calvaire.
 Heinrich Hart. Das lied der Menschheit, 3 dln.
 Ralf Boldrewood. Robbery under Arms.

J. Mathijs Acket. Over de navolging Christi.
 E. Zola. Travail.
 Dr. W. Kapteijn. De meer-dimensionale Meetkunde.
 Lodewijk van Mierop. Dweepers.
 H. Knackfusz. Giotto.
 Novalis Sämtliche Werke.

Berichten en mededeelingen.

D. S. C.

Corpsvergadering op Vrijdag 10 Mei, 's avonds 7 uur, in zaal 43 der P. S.

Onderwerp: Credietaanvraag f 1000,—.

ADVERTENTIEN.

H.H. Amateur-Photografen!

De **PHOTO-ARTIKELN** uit de Magazijnen van Dr. A. H. C. VAN SENUS te ROTTERDAM zijn voor Delft verkrijgbaar bij de firma **G. B. H. NIESTADT & Zn., Koornmarkt 89 te Delft.**

Vraagt BARNET Extra Rapid platen en KURZ Glanzend en Mat Celloïdin-papier.

PAPIER en PLATEN steeds versch.

Californische Wijnen.

CLARET BORDEAUX TYPE	per 12/1 fl.	f 7,50
BURGUNDY BOURGOGNE TYPE	„	9,25
BIESLING RHINEWINE TYPE	„	9,25
RED PORTWINE SOFT GOOD QUALITY	per 6/1 fl.	f 6,50
„ „ „ „ VERY RICH OLD	„	9,50
WHITE PORTWINE GOOD VALUE	„	6,50
„ „ „ „ VERY SUPERIOR	„	9,50
ANGELICA MUSCAAT	„	6,50
GOLD SHERRY	„	6,50
SHERRY PALE GOLDEN	„	6,50

Verkrijgbaar bij

J. J. G. BOERE,

Hypolitusbuurt 2.

Telefoonnummer 188.

DICTATEN.

De ondergeteekende beveelt zich beleeft aan tot het overschrijven van **DICTATEN.**

Koornmarkt 25.

J. VAN WEELE.

Assurantie Maatschappij tegen Brandschade

„DE NEDERLANDEN”, van 1845.

Kapitaal. f 4,000,000,00.

Betaalde Brandschaden ruim „ 20,000,000,00.

Verzekeringen op Inboedels van H.H. Studenten worden tegen vaste en billijke premie zonder nabetalings gesloten door bemiddeling van den Heer **W. WALTMAN.**

Kantoor: Technische Boekhandel.
 BINNENWATERSLOOT 33.

L'Étudiant Socialiste.

Organe international des Etudiants et Anciens Etudiants Socialistes.

(Paraissant le 1er et 15me de chaque mois.)

Abonnement d'un an fl. 1.50.

Administration et Rédaction: 38, RUE DE TREVES, BRUXELLES.

BOEKDRUKKERIJ J. WALTMAN JR.

BINNENWATERSLOOT 33.

BEVEELT ZICH AAN VOOR HET LEVEREN VAN
 VISITEKAARTJES, INVITATIEKAARTEN, PROGRAMMA'S,
 BALBOEKJES, MENU'S, CONVOCATIEBILJETTEN,
 DIPLOMA'S, KWITANTIEN, REGLEMENTEN, STATUTEN,
 ENZ. ENZ.